

ΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

ΤΟΥ Ζ. Ζ. ΡΕΝΟ

ΤΟ ΧΩΛΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ



ΗΝ εποχή αυτή κατοικούσε στη Μοναφόρη, σ' ένα σπίτι με κήπο, λιγάκι παλιό, μα βολικό και ήσυχο. Από πελάτους δεν είχε και τόση ανάγκη, γιατί μιά μικρή κληρονομία που πήρα μου επέτρεπε να ζω άνετα. Έπειδη όμως ήταν γνωστό στη γειτονιά πως ήμουν γιατρός, με καλούσαν πολλές φορές σε διαφόρους αρρώστους, που ήξεραν έξ των προτέρων ότι δεν θα έπαρνα άμολή.

Μιά Κυριακή απόγευμα καθόμουν στο δωμάτιό μου και κάπνιζα, όταν ή υπηρέτριά μου μου έμιασε έναν επισκέπτη. Ήταν θαλαμηπόλος στο σπίτι της χήρας ενός άλλουτε χρηματιστού, που λεγότανε Μαγιάδ. Ο χρηματιστής αυτός είχε πέσει από καιρού τόσο άσχημα, ώστε έστασε το άριστο του πόδι και αναγκάσθηκαν να του το κόψουν και να του βάλουν ξύλινο. Έπαθε όμως κατά των γάγγραινα και πέθανε...

— Τι σάς συμβαίνει, Φέλιξ; ρώτησα τον θαλαμηπόλο.

— Μας συνέβησαν πολύ περιεργά πράγματα ψές το βράδυ, που άπάνησε ο Φέλιξ. Καθόμαστε στην κουζίνα, μετά το φαγι, ο άμαξας Ζάκ, ή μαγειρίσα Λουίζα κ' εγώ. Έμιασε άκροφι, ή καρδιά μας ήταν βαρεία, χωρίς να έχουμε γίλι. "Έξαφνα ο Ζάκ, ο άμαξας, μās ειπε: «—Θά σās έμωστη-ρευθώ κάτι. Κάτι που μου συνέβη από τριών ημερών και που μ' έχει κόψει άνω-κάτω. Όλοι μας έχουμε πās ο άφεντικός μας, ο Μαγιάδ, πέθανε. Ακολουθήσαμε ως το νεκροταφείο το φέρετρό του, δεν είνε έτσι; Και όμως, προψές βράδυ, όταν έβγαγα για να πάω στο σπίτι μου, συνάντησα στον κήπο κάποιον που του έμοιαζε υπερβολικά...

— Α! κ' έσύ λοιπόν!... φώναξε τότε ή Λουίζα.

Κι άμέσως πετάχτηκα κ' εγώ και ειπα: «—Και οί μείνα συνέβη το ίδιο ή Γιατί κ' οι τρεις μας είχαμε ιδη το μυστηριώδες αυτό πρόσωπο που έμοιαζε με το μακαρίτη!... Είχαμε παύσιμα λοιπόν κ' έμιασε σάν να μās είχαν ρίξει κρού νερό στην πλάτη. Σαρκάκι μέσα στην άπόλυτη ήσυχία της νύχτας, άκούσαμε στο έπάνω πάτωμα του σπιτιού τα βήματα του Μαγιάδ. Ήταν άκριβώς το σφύριμα του ενός του ποδιού και συγχρόως το σκληρό χτύπημα του άλλου, του ξύλινου ποδιού. "Έπειτα ο θόρυβος έπαυσε. Μισοπεθαιμένο από τον τρόμο μείναμε ως το πρωί στην κουζίνα. "Έπειτα συλλογίστηκα νάρθω σέ σās. Τι έλεγε λοιπόν σεις, κίως δόκτωρ, για όλα αυτά;

— Ένας γιατρός δεν πιστεύει ποτέ στο ύπερφυσικό. Μιά κ' εγώ δεν ήξερα καλά-καλά τί να άπάντησω.

— Θάβρω να ιδώ, ειπα στο τέλος.

Το ίδιο βράδυ ήθε ο Φέλιξ να μέ πάρη. "Έξω φυσιομενούς ο άερας, ήταν πανοένηος, μα μεγάλη σύννεφα κλυδίστη στον ορανό κι από καιρό σέ καιρό ή νύχτα γινόταν θεοσοκότενη. Ο Φέλιξ φαινόταν πολύ ταραγμένος. Βαδίσουμε άκριτά και στο τέλος φτάσαμε στο σπίτι. Καθήσαμε και περιμέναμε. Ο Φέλιξ είχε γυρίσει πολλές χώρες και άρχισε να μου διηγείται διαφόρες ιστορίες. "Η άφες περνούσαν. Στο τέλος σήκωσε το γυαλί του παλτού μου, σημαξάειντήρα σέ μιάν άκη και άφησα τον ήνο να μέ πάρη έλαφρά.

"Έξαφνα, χωρίς να μέ είδοποιή κανείς, άνοιξα τα μάτια μου. Ή πόρτα ήταν ορθάνοιχτη πός τον κήπο. Και τότε μέσα στο σκοτάδι δέκρινα κάτι, μα σιλοέττα, έναν άνθρωπο με ξύλινο πόδι που περιπατούσε κοιτώναινόντας. Πετάχτηκα άμέσως έπάνω. Άρταξα από το χέρι το Φέλιξ και οί δυο μαζί δομήσαμε έξω. Μα το χολό φάντασμα σκαρφάλωσε άμέσως στον τοίχο και πήδησε έξω από τον κήπο. Ο Φέλιξ άνοιξε άμέσως την κηκλιδοτή πόρτα και τότε άρχισε ένα γερό κινήγητό.

Το χολό φάντασμα βάδιζε γρηγορότερα από μās, σφεδόν έτροχε. Ή άμύλη γινόταν όλοένα πυκνότερη. Οί δρόμοι ήσαν άκατάστατοι. Και αυτό το καταραμένο φάντασμα ξεγλυνορούσε πάντα φεύγοντας από μπρός μας.

Πόσες άφες κράτησε αυτό το τρελλό κινήγητό; Μήπως έξω; Τά ξεμυρόματα τέλος, στο δρόμο των βημάτων μας, ένας εογάτης ξεπρό άλε από ένα γιατί. Ο Φέλιξ τον ρώτησε:

— Κατά που τράβηξε ένας χολός που πέρασε τώρα από μπροστά σου;

Ο εογάτης μās κίτταξε με άπορία.

— Θαρωφώ πώς είσαστε μεθυσμένοι, ειπε. Κα-νείς άλλος έκτός από σās δεν πέρασε άκ' έδώ!

Τότε συνεχίσαμε το κινήγητό μας. Φτάσαμε έτσι στο νεκροταφείο. Έκει είδαμε μάρος στην άνοιχτη πόρτα το φάντασμα να στέκει σάν να μās περιμένα. Μόλις όμως πλησιάσαμε, μπήκε μέσα. Το άκολούθησαμε άμέσως. Και το κινήγητό άρχισε τότε άνάμεσα στους τάφους.

Ή άμύλη και το άδύνατο λαμψόσιμα του φεγγαριού έπέτειναν την έντόπωσι της φρίκης που δομαξάμε. Και το περιεργό ήταν ότι το φάντασμα του Μαγιάδ δεν έφηνε πια μέ τίς-τίς, με άκολουθούσε έναν άρισμένο δρόμο, τον όποιο φαινόται πως γνώριζε από καιρό.

"Έξαφνα σινέθη κάτι που θά μου μείνη άξέχαστο. Ο Φέλιξ με άραξε από το μπροστά και με έσπρωξε σέ μιά μικρή δενδροστοιχία, ένδο ο ίδιος πήρε την αντίθετη κατεύθυνση. Κατάλαβα ότι οί δυο δρόμοι συναντιόντουσαν στο τέμα τους. Αιτήν τη φορά το φάντασμα δεν θά μπορούσε να μās διαφύγη. Το είδα που σταμάτησε παρα-πέρα, άνέθηκε σ' έναν τάφο που ήταν ψηλότερος από τους άλλους και περιμένα άκίνητο. "Όρμησα κίτ' έπάνω του και ο Φέλιξ έπιση από την άλλη μεριά.

— Μα άντι να πάσιουμε τον βοικόλακα, πέσαμε ο ένας πάνω στον άλλο!... Ή μυστηριώδης ύπαρξις είχε ξεφανυσθή! Γνώω, τριγύρω μας, ήσαν χαμηλό τάφοι και κάτι άρωσι θάμνοι, πίσω από τους ό-πόσιους κανείς δεν μπορούσε να κρυφτή. Άναφα τότε ένα σπύριο και διάβασα την επιγραφή της πλάκας του μεγάλου τάφου, έπάνω στον όποιο έστασε το φάντασμα. "Έγραφε: «Ένθαδε κείται ο Άριστειδής Μαγιάδ, άπωθανών εις το 47ον έτος της ήλικίας του, την 6ην Ιουνίου 1898. * * *



— Τρέξτε, γιατρέ, ή κυρία πεθαίνει!

Γνώρισαμε σάπι κατατασοικόμενοι και κοιμηθήκαμε.

"Όταν ξύπνησα, άργά το απόγευμα, μου ήρθε μιά ιδέα. Ο Άριστειδής Μαγιάδ είχε πεθάνει, μα εγώ δεν τον είχα ιδη νεκρό. Τον ένοσήλευα ως τη στιγμή που έβγαγα για το Μόναχο. Νόμιζα πās θά είχε πια γίνει καλά, όταν άργότερα έμαθα το θάνατό του. Σηκώθηκα λοιπόν και πήγα στοί γιατρό που είχε διαπισώσει το θάνατό του. "Όταν τον ρώτησα αν ο Μαγιάδ είχε πεθάνει πράγματι, μου ειπε:

— Άστειόστε, φίλε μου; Και βέβαια πέθανε. Το ίδιο βράδυ ο Φέλιξ ήθε να μέ είδοποιή ότι ή κυρία Μαγιάδ ήταν πολύ άσχημα. Άλφουρα γιατί φώναζαν ένένα και ήχι το γιατρό που σινηθή να κείναιν τακτικά. Φτάσαμε στη βίλλα, όπου μās υποδέχτηκε με ξεφουνητά μα άδελφή νοσοκόμα.

— Τρέξτε, γιατρέ, ή κυρία πεθαίνει!...

Βρήκα την κ. Μαγιάδ έσπλωμένη σ' ένα ντιβάνι. Φαινόταν πολύ έρθεθισμένη. Την έξήτησα καλά και της συνέστησα ν' άπεφύγη κάθε ταραχή. Είχε σοβαρωτάτη νευρική ύπερδύεγρησι και ο θάνατός της δεν θά άργούσε.

"Έξαφνα στάλωσε τα μάτια της έπάνω μου και μου ειπε έμπιστευτικά:

— Γιατρέ, ο άντρας μου, ο άντρας μου, που πέθανε μέσα στην άγκυλιά μου, που τον είδα στο νεκροκερέβατό του... έρχεται έδώ!... Προσάθησα να την πείσω ότι ή έρθεθισμένη φαντασία της απωλυγοπούσε όλα αυτά. Μα αυτή έπέμενε και μου έλεγε ότι στο σπίτι του και άλλουτε, στα παλιά χρόνια, παρουσιάζονταν φαντάσματα.

— Ενίο μιλούσαμε, ένας πυροβολισμός άκούστηκε έξω. Ή κυρία Μαγιάδ τρομερά ταραγμένη, άναπήδησε άκ' από το ντιβάνι και φέροντας τα χέρια στους κροτάφους της, έδ'γαλε μιά διαπεριστική κραυγή:

— Βοήθεια!...

"Υστερα σωρίστηκε κάτω κατατρομαγμένη. Έγώ άρχισα να την περιποιούμαι, όταν μπήκε στο δωμάτιο ο Φέλιξ.

— Δεν ήταν τίποτε, μās ειπε. Είδα κάποιον σκιά στον τοίχο και πυροβόλησα. Μα φαινόται πως γελάστηκα, δεν ήταν κανείς.

Τά λόγια αυτά καθησούχασαν την κυρία Μαγιάδ. Έξεδήλωσε όμως ή έρθεθισία να μείνη μόνη και την άφησα.

— Α! κίως δόκτωρ, ήταν ο ίδιος, ο ίδιος, ο ίδιος ο Μαγιάδ! Τόν είχα σημαξέψει καλά. Μα χάρθηκε σάν άμύλη, όπως και την άλλη φορά... Και ή κυρία;

— Δεν γλιτώνει, του άπάντησα.

* * *

Την άλλη μέρα το πρωί με φώναζαν σ' ενός άρ-ρώστου, που μου ήταν έντελώς άγνωστος, ενός κά-ποιου Μαριέν, όποιος μου είπαν. "Όταν έφτασα στο σπίτι του, βρήκα εκεί κ' έναν άλλο γιατρό.

— Τι έχει ο άρρωστος; τον ρώτησα.

— Είπε πολύ σοβαρή ή περίπτωση σου, μου ά-πάνησε ο συνάδελφός μου. Χτες τη νύκτα, λέει, του έπέτεθησαν δυο κακοποσία, του σφύτηκαν μιά σφαδρα στη σπονδυλική στήλη κ' έπαθε βαθμιαία παράλυ-σι... Δεν γίνεται τίποτε. Ο άσθενής με παρεκάλε-σε να φρονάξω και σās.

Τόν άκολούθησα στο δωμάτιο του άρρώστου. Έ-



ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΟΠΟΙΪΑΝ ΤΟΥ 1912-13

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΒΟΥΛΓΑΡΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

**Πώς έσώθη ο ταγματάρχης Δούλης. Μιά σφαίρα κατάστη-
θεν. Τς σωτήριο χρυσό ρολόγι. 'Ο ήρωϊκός Βασίλειος Πλα-
στήρας. Πώς σκετάθηκε. 'Ενα λαϊκί τραγεύδι. Τς τετρα-
στιχα τάν φαντάρων. 'Ο Βελισσαρίου πού κάνει τούς ευ-
ζώνους Χάρους γιά τούς Βουλγάρους, κλπ.**

Μιά από τις σπουδαιότερες μάχες του Έλληνοβουλγαρικού πολέ-
μου είνε και ή του Πρεντελ-Χάν. Στη μάχη αυτή ο ήρωϊκός ταγμα-
τάρχης του πεζικού Δημ. Δούλης, από τα μέλη της Χειμάρας, δέ-
χθηκε κατάστημα μία σφαίρα, μα έσώθη ως εκ θαύματος, και να
πώς: Στην άριστερή τσέπη του άμπεχόνου του είχε βάλει από προ-
τίτερα το χρυσό του ρολόι, άφορ το τούλιε με τη χοντρή του άσπι-
να άλυσίδα. 'Η σφαίρα λοιπόν έκαμε κομμάτι την άλυσίδα, τρυ-
πησε το ρολόι και σφηνώθηκε στην επιφάνεια του δεικτού.

'Ο συνταγματάρχης Πολιμενάκος, που πολέμησε κι' αυτός στην
πρώτη γραμμή, άντελήφθη τόν τραυματισμό του ταγματάρχου και ει-
δοποίησε τούς γύρω του στρατώνας να τόν άπομακρύνουν από το
πεδίο της μάχης.

— Άποσπώητε, κρύψε ταγματάρχα, του είπαν εκείνοι. Πιέπει
να περλουηθήτε το τραύμα σας...

'Ο άτρόμητος Δούλης, χωρίς να δώσει προσοχή στις συστάσεις
των, έσκαψε άτάχαρος κάτω και μάζεψε τα κομμάτια της άλυσίδας
άλυσίδας και του ρολογιού, που τα είχε κατα-
στρέψει ή σφαίρα. 'Επειτα έσφιξε με το χέρι
του την πληγή του άπ' όπου είχε άρρήσει να
τρέχει άφθονο αίμα κι' άπομακρυνήθηκε με μεγα-
λουργεσία και γαλήνη, ενώ γύρω του έπερταν
βροχή τ' άχθρικά βόλια...

'Ενα από τα ήρωϊκότερα θύματα του Έλ-
ληνοβουλγαρικού πολέμου ήταν και ο άσημον
και διηγήσιμος Βασίλ. Πλαστήρας, ο οποίος ή-
τηρετόσος στο σπατό ως έφεδρος άντιπολοχα-
γός. Είκοσιόμονος έπ'ό άνάρωσιν σ' ένα νοσο-
κομείο, μόλις έμαθε την έναρξη του πολέμου, έ-
τρεξε στο Σόμα του με το κεφάλι δεμένο, χω-
ρίς να έχη γιατροειή άκουα καλά, κι' έπιμον
άτακτησθι του. 'Αλλά σέ μια έφροδο κατά του
Κιλιάς, έτραυματίσθηκε έλαφρά στο πόδι και θα-
νάσιμα πάλι στο κεφάλι. Τη στιγμή που τόν έταμνε το φορείο, οι
στρατιώται του λόχου του τόν ξεπροβόδισαν συγχνημένοι με δάκρυα
στά μάτια.

— Να μην άρρησις, άντιπολοχαγιέ μας!... Σε περιμένουμε να
μυήεις στη Σόφια!...

'Εκείνος τούς άποχαμετόσος μ' ένθουσιόσους χειρονομίες σαν να
θέλε να τούς έμψυχώση στόν άγώνα, επειδή δέν μπορούσε να μι-
λήση.

'Αδικα όμως περιμένα οι στρατιώται το γενναίο άντιπολοχαγό
τούς!... 'Υστερα από δύο μέρες ο Πλαστήρας πέθανε στο νοσοκο-
μείο της Θεσσαλονίκης! Οι συμπολιεμιαί του όμως δέν υπέφεραν
ποτέ να λημονήσουν το άδικοζαίωμα πάλιηκάρι. 'Όταν μάλιστα
συνιοιολογήθη ή άναχωρη ή και όπλίται του 22ου πεζικού συντάγματος
άναπαύονταν στα βουνά της Τρομαριάς, μέσα άπ' τις κατασηρω-
σεις, άντιχούσος ένα μελαγχόλιμο τραγεύδι σέ πένθιμο σπατό:

**Βάρ' την τρουμπέται, σολιχητή, τη λεβεντιά που χάθηκε,
και κίμε την να κλέψη, τη γεϊότη που άδιηθήθη
δ λόχος μας να μαζενιή, και τόν Πλαστήρα πάφωνε
και να μοιρολογήση και πύου δέν ξανάρθε...**

Πολύ ένδιαφέροντα είνε και τα στιχογραφήματα που άυτοσχεδια-
ζαν οι πολεμισταί μας όταν άναπαύονταν άπ' τη
μάχη. 'Ενα από αυτά δείχνει την ύπερηφάνεια που
αισθάνονταν οι έξισνοι του τάγματος του Βελισσα-
ρίου, έχοντας έναν τέτοιον άρχηγό:

**'Όσοι δέν πολεμήσατε με το Βελισσαρίου
δέν έξερετε τι πύει να πη κακή όχηή Κενρίεν,
πού τα εύζωνάκια ζωντανούς τα κάνει όλα Χάρους
και το σκορπάει άνάμεσα στούς έτιμονς Βουλγάρους.**

'Επίσης χαριτωμένο είνε και το έξής:

**'Εσείς που έχτε παιδιά στο τέταρο το τόγμα
και εις τόν πρώτο λόχο του,μάθετε αύτό το περάγμα
πώς έχον έναν λοχαγό που τότε λέν Σισιμάνη
πού ξέρε γιά να πολεμά χωρίς πολλούς να χάνη!**

πάνω σ' ένα σιδερένιο κρεβάτι κειτόταν ένας άνθρωπος μ' ένα πλα-
τί, κοκκαλιάρικο πρόσωπο, κατάλυμο σαν νεκρού, πλαισιωμένο με
μεγάλη γενειάδα. Μόλις κατόρθωσα να συγκρατήσω μία κραυγή
τρόμου όταν τόν κίτταξα. Είχα άναγνωρίσει σ' αυτόν τόν 'Αριστεί-
δη Μαγιάρο!...

'Ο άλλος γιαιτός μίς άφησε μένους και ο τραυματίας μου έκανε
νόημα να πλησιάσω.

— Είνε καιρός να σας έξοιωλι γηθό, άρχισε να μου λέη με πνι-
μένη φωνή. Αισθάνομαι πώς δέν θα ήξωσ άπόψε... Πώς είνε ή γυ-
ναίκα μου;

Τόν διεβεβαίωσα, ψέματα, πώς ήταν καλά.

— Άκούστε με, μου είπε έπειτα. Μόλις φύγατε για το Μόναχο
και άνέφρωσα, είδα πως ήμουν κατεστραμμένος ύστερα από την πτω-
χειοι δυό Τραπεζών. Από την μία μέρα στην άλλη δηλαδή βοήθηκα
πάμπωχος και άρχισα να καταψίματα την τύχη γιατί δέν είχα πε-
θάνει. 'Αν πέθανα, ή γυναίκα μου θα έπαυνε ένα μεγάλο ποσό από
μία άσφαλιστική έταιρία ζωής... 'Εξάφνα μ' έβούηθησε, χωρίς να
το περιμένο, ή τύχη. 'Ενας άλτης είχε πεθάνει τη μέρα αυτή, που
μου ήμιαζε κάποις. Γι'α δικασία φράγκα ο γυιος τόν τόν κούβάλησε
μυστικά στο σπίτι μου. Μαζί με τη γυναίκα μου, παζάμε τότε την
ζωμωαία τόν θανάτου μου... Οι ύπηρέται γελάστηκαν... Βλεπόμα-
στε σιγά με τη γυναίκα μου ως το βράδι που με παρακολούθησατε
με το Φέλιξ. Κατόρθωσα όμως να σας παραπλανήσω στο νεκροτα-
φείο. Είχα πέσει προύαυτα, άνάμεσα σέ δυό τάφους... Ειδοποίησα
τότε τη γυναίκα μου να σας διηγηθή ότι έβγαυαν φαντάσματα στο
σπαί, γιά να σας παραπλανήσω περισσότερο. 'Απόψε περιμένα στόν
κρηό ύπαινα να φύγετε. Μα με ήδον και με πυροβόλησαν. Κατόρ-
θωσα ώστόσο να διαφύγω και πάλι...

'Ανάσασνε βορειά.

— Τώρα... έξερετε το μυστικό μου... που
είπε. 'Υποσχεθήτε μου πώς δέν θα το άποκαλύ-
ψετε... Αισθάνομαι πώς θα πεθάνω γρήγορα...

Του έδωσα το λόγο μου... Πράγματι ο Μαγιάρο
πέθανε έπειτα από δυό ώρες.

Την άλλη μέρα πέθανε κ' ή γυναίκα του...
Πέρασαν είκοσι χρόνια από τότε. Κανείς δέν
θυμάται πια τα γεγονότα. 'Οπωσδήποτε στη δι-
ήγησή μου άλλεξα, όπως είνε ένοητό, τα όνό-
ματα. Z. Z. PEN!



ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Ο ΘΩΡΝ ΚΑΙ Ο ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ

Κατά τα πρώτα χρόνια της βασιλείας του
'Όθωνος στην Ελλάδα, επικρατούσε ή συνήθεια να περνούν τόν Ε-
πιτάφιο της Μητροπόλεως από τα άνάκτορα, από τα οποία έβγαυαν
ο βασιλεύς και τόν προσκυνούσε. Κάποτε όμως ο μητροπολίτης 'Α-
θηναών 'Ανθωμς άνήγγειλε στο παλάτι ότι ο 'Επιτάφιος στο έξής θα
παρέμενε στην έκκλησία, όπου μπορούσε να πάη και ο βασιλεύς να
τόν προσκυνήση, μαζί με τούς άλλους πατότες.

'Ο 'Όθων, μόλις το έμαθε αυτό, παραέφθηκε τόσο, ώστε ειδω-
ποίησε το μητροπολίτη ότι αν δέν περάσουν τόν 'Επιτάφιο από τα
άνάκτορα, θα στείλη στη Μητρόπολι στρατό γιά να τόν πάρουν έαυ
της βίας. 'Ο μητροπολίτης, μόλις έλαβε γνώση της άπειλής αυτής,
χωρίς να φοβηθή καθόλου, έστειλε στο Αίθλαρχείο του 'Όθωνος την
άκόλουθη γραπτή άπάντησι:

«'Ο βασιλεύς δύναται διά του στρατού του να άρρήσι τόν 'Επιτά-
φιο. Οι κρατούντες αυτόν ίερείς δέν θα φέρουν άντίστασιν. 'Αλλά ο
άρχηγός της έκκλησίας θα έπιστρέψει άμέσως εις τόν ναόν και έν
όνωμα αυτής θα άφορσιση τόν βασιλέα και την βασιλείασιν!»

'Ο 'Όθων βλέπωντας την τόλμηρή αυτή στάση του μητροπολίτου,
αναγκάστηκε να ένοχογήση και άργότερα μετανόησε πολύ γιά την
άσεβή διαταγή του.

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Ο ΒΙΣΜΑΡΚ ΚΑΙ ΟΙ ΦΑΛΑΚΡΟΙ

'Ο Βισμαρκ, ο περίφημος σιδηρός άρχικαγκε-
λάριος της Γερμανίας, είχε ιδιαίτερα προτιμησι
στούς φαλακρούς. Οι περισσότεροί μάλιστα από
τούς ύπηρέτες του ήσαν φαλακροί.

— Γιατί προτιμάτε τούς φαλακρούς, πύρηψη; τόν
έρωτησε μία μέρα κάποις στενός φίλος του.

— Το κάνω γιά δυό λόγους. Πρώτον, γιατί κ'
έγω ήμια φαλακρός, όπως βλέπετε...

— Και ο δεύτερος λόγος;

— 'Ο δεύτερος λόγος είνε γιατί με τέτοιους ύπη-
ρέτες δέν ύπάρχει φόβος να πιστώσιμε άπ' τά...
μαλιά!...

